

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	3 frt — kr.
Fél évre . . .	1 „ 50 „
Negyedévre . . .	80 „
Egyes szám ára . . .	10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . .	3 frt 60 kr
Félre . . .	1 „ 80 „
Negyedévre . . .	1 „ — „
Egyes szám . . .	10 „

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKU HETIKOZLONY.

Hírlevelének díj 3 hasábos petty sorért 5 kr. — Többzáró vagy terjesztés díj 10 kr. —

Nyit térbevaló közlemények után három hasábos sorért 15 krajczár díjmal hirdetésekért árlérendős adatik. // szánittatik.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vác” szerkesztőséghez 15 ut 81. szám alá Vácra küldendők.

Hirdetések fölvetetnek a titkon. Iparint. könyvayomdájában, a művezető által.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Előfizetési felhívás

„VÁCZ“

Hetiközlönyre.

Lapunk ez év leteltével harmadik évfolyamát nyitandja meg, hogy társadalmi kérdéseinkben mennyire igyekezzet megfélelni rendeltetésének, azt olvasóink jól tudják, hiszen tekintünk a jövőbe, mert alaposan meggyőződünk arról, hogy t. közönségünk belátta, miszerint ily közlönyre Vác- és vidékének égető szüksége van, s nem vonandja meg a fenntarthatós költségeihez előfizetések útján járulni.

Előfizetési feltételek helyben és vidékre : Egy évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt.

Vác, 1871. November 29.

Parturint montes, et nascitur ridiculus mus . . .
— . . .
— . . .

Jelen év elején két nagy fontosságú tervvel, illetőleg két fontos tervnek herculei erővel leendő keresztul vitelel akartuk meglepni a világot, az a kis világot tudni illik, a hol mi önmagunk körül forgónak hisszük azt a nagyobbikat.

Ha a jó makóiak azt állíták egy időben, hogy náluk van a világ közepe, miért ne hinnők mi, hogy nálunk megint a vége van, a különbség mindössze csak anyyi, hogy Makónak nem volt igaza, nekünk pedig igazunk lehet.

Hogy mi, egy óriási léptekkel halad, és sok szepet és értékes dolgokat eltanulni engedő fűvárostól arasznyi távban levők sem haladni, sem okolni nem akarunk, annak megvan az oka; de hogy oly tervekrol mondjunk le, melyekrol hogy létesülni kell állítunk, melyek keresztul vitelel akarszerüleg összekapcsolított válsztmányval bírnok, sőt melyek csekély erővel lehetséges keresztul vihetéséről meggyőződ-

tünk; ennek nincs és nem lehet oka, legalább észszerü okot lelmi képesek nem vagyunk.

Elhatároztuk, hogy kiszemelend, vagy talán jobban mondva kiszemelt alkalmas helyen hall-t-en-y-ész-d-ét állítunk fel, belátunk a lehetőséget, az olesó létesíthetést, sőt az eredményező nagy hasznót is, — megválasztottuk a bizottsányt, gyűléseket tartottunk, és? — — — nascitur ridiculus mus.

Elhatároztuk, hogy a lóház termet építsen, belátunk, hogy ilyes teremre, főleg ha nyári idény alatt színház (arena) lenne alakítható, szükség van, megbuktattuk a régi válsztmányt csak azért, hogy ne húzza-vonja a dolgot, — beültettünk uj embereket, egyik tisztelt építész mesterünk terv hatán tervvel halmazott, — a bizottságot alakítottunk és? nascitur ridiculus mus.

Bizonyára, ha mi nem csak hinniök, de tényleg is úgy volna, hogy mi a világ végén lakunk, és így hozzáunk semmi reform-cszme még elvételre sem tételre, sem lehetne ezen önkáruinkra üzött apathiát megérteni.

Ha sincerissámi nem akarunk is, ki kell mondanunk azon okokat, melyek ily sajátszerű, — hogy úgy fejezzük ki magunkat — ténmenyét állítunk eléink.

Mily egyszerű az ok! ez így áll elő. A terv kivitelére alakul egylet, — ki mondja létesését, megválasztja válsztmányát; — ez hatásköréhez képest bizottságot küld ki kibeléből ez, vagy ama dolgozatok megtételére, — a bizottság megválasztja elnökét, és az elnök? ! hic rodus, hic salta! az elnök azt cselekszi, hogy semmit sem cselekszik, vagy legjobb esetben oda dolgozik, hogy egyéni véleményét, — a többség ellenében érvényesíteni nem birt, ily veti be a mérlegbe, ki mondja a terv kedvezőtlen jövőjére jóvondolását, és ha mint jó hitellel nem talál, soha sem hívja össze többé a bizottságot, és beáll egy megszaktatlan

pausa, vagy is a tervnek megnyert részvényesek lesik a válsztmány működéésének eredményét, a válsztmány túrolesen hallgat, mit mondand a bizottsány, ez pedig feltétlen resignatióval várja a rendesen tekintélyes kikáltást elnök általi egybe hivatását, et vice versa.

Igy játszódik be Aesopus meséje: parturint montes et nascitur ridiculus mus!

Sincerus.

Czafolat,

a kath. legényegyl. t. al-elnökének néhány szavára.

„A szakszükség szűl!“

Homera.

II.

Ha valakit megakarunk czafolni állításáról, kell, hogy ott eredeti érv-s tényekkel lépünk elő, s nem csupán pusztá szavakkal — a papíroson. Már pedig a k. legényegylet t. alelnöke azt nem tette, mert nem is teheté. Ez oknál fogva tehát folytatjuk a czafolatot.

A t. alelnök úr positiv állításaim nemcsak hogy kétségre igyezkész venni, de azokat tökéletesen meg is akarja hazudolni. És az nem volna éppen nehéz, ha én oly igen is megtörtént dolgokról misem tudnék: „ab avo usque ad mala!“

Mivel tehát állításaim nem légből kapottak, kimondom az igazat, ha miudjárt egy Torrequemada, Arbués vagy Ximenes korában élnek is, mely korban bizonyára nem menekülhetnék az Auto da fé!.

A kath. legényegylet korszerűtlenségeről már minden művelt egyén meggyőződött, így hát t. alelnök úr védelmezése Sishipiusi munka.

Bocsássom meg tehát, ha a Ru. biconon átléptem, s ne szörjra árva fejremler soha meg nem fogadom anathemáját, ha elvem és állításaim mellett szilárdul megmaradok; mert, lássa, a

kath. legényegyletnek mégis valóban sok Achilles sarka van!

T. alelnök írja a „Vác” 46. számában: „A váci kath. legényegylet czélja az iparos segíték további kiképzése, az értekezés vallási és polgári érzelmet s élet folgerésztése és ápolása.” — „További kiképzés! Miben! A hitbanban, mint csupán az iskolában kellene megtanulni. T. alelnök ír kihagyta számításból, misze rint a mai kalmár-kor iparosainak nagyon keveset át a hitban, legfőkébb türelmet az átkos nyomorban, szakértelme pedig pang. — És „vallási érzelmet folgerésztés és ápolás,” tehát a más hitfelekezett eleni gyűlölet ébresztése? hisz épp ez az undok fekély maig is társadalmunkban — egyként főlemesztendő! Nem úgy t. alelnök úr, az égre nem; egy egyletnek sosem szabad a vallási érzelmet egymástun uszítani, a vallástann tartozik az iskola felá közt, s nem pedig az egyletbe, egy egylet költelössége szakértelmi és polgári hivatását fejtegetni az ifjú iparosoknak! — Avagy úgy, a Reverendissime Pater-ek igen jól ártik, hogy kell a népet szelít engedelmessegre bírni, hogy nyakukat rabszolga módon önként hajtsák az igába, hogy a Hyerarchiaának legyen mire támaszkodni.

Volt idő, midőn az ús Róma falai közű záradokolt eszászárók és királyoknak, hogy a pápát csak láthatassák, három nap kellett meszidő várniok annak kapui előtt, míg bebohoszják, s a megjelenésük előtte, térdén eszszva földig kelle borulniok, s ő szentsége lábát megoszkolni! . . . Hítvány ember, perond a földön, s mit követelt társ-

tól! De ma már mind ennek vége. A pápa földön futó, hatalma semmi. . . . Ne emeljünk tehát kifent acélt más hitfelekezeti társaink ellen, ne tápláljunk gyűlöletet, de fogjunk kezét, s munkálkodjunk közösen közös erővel az emberiség javára!

Es írja ön, hogy én a kath. legényegyletet arra sarkalom, hogy az „egyházi férfiakat mellőzzék.” Mentsem ég, hogy sarkalnám, hisz az nem áll hatalmam-som jogomban, de igen is azt ajánlom nekik, s ez állítasom mellett maradok. — Vagy azt hiszi tán ön, hogy egy egylet, avagy bár miféle testület pap nélkül fenn nem állhat; igen rosszul vélekedik. Nézzem végig hazánk vagy a külföldi társulatok, pap nélkülük nemvagy léteznek, de horderejű vivományokat képesek fölmutatni! Ott a berlini nagy munkás-képző egylet, Schulze Delitsch vezérlete alatt, kit a német munkások atyjuknak neveznek. Ott a pesti, b. Eötvös József míve. Nézzé és olvasson Nagybritania munkás testületeiről, s megfogja ön látni, hogy tisztas polgárok is tudnak vezetni egyletet, még pedig sokkal tapintatosabban, mint az ultramontánok.

Mondja tovább: „A „váci kath. legényegylet a „további kiképzést” valásierkösi alapon titaté ki, az „Ostor” is, de hogy mily alapon, következő szavai igazolják:”

„Mert ha szellemi műveltséget nem nyerne, miről leszünk? A munkások aljas eszközeivő válandunk és többé nem tisztas öntudattal bírő szabad és független lények, de csupán kényelem teremő lények! azon uraknak, kik nekünk önkény-szabta silány

bért nyujtanak jutalmul fáradaalmas munkánkért.”

Hát aztán alpnak nevezí ezt t. alelnök úr! No, ugyan furcsa fogalma lehet önnek az a papelvekről. Hisz az csak egy kis velős igazság és buzditás az ifjúságnak a művelődésre.

Aztán „tehát szabad és független egýenek,” „önkény szabta silány bér,” — és „No, aki így gondolkozik, majd reformálna az iparos egyletet!” Édes úr! úgy látszik, ön igen félreért engem e szavakban, politicalian fogta föl a dolgot, költelösséggem tehát megmagyarázni.

Tudja meg, hogy én a munkás szabad- és függetlenségét abban látom: ha egy munkás szel-mben képtem, iparkban szakértő, költelösségének minden teketiben megfelel, feddhetlen életi, és szabad rüptá szellemmel bír; — ha a munkás hivatásának eleget tesz; ha a törvény korlátait át nem lépji, ha a társadalm ön-ellen-szabályain túl nem eszpong — — akkor szabad és független!!! — És biztosítom ön, hogy ily művelt munkás sosem lehet túl követelési munka adónál, mert tisztas öntudata által mérlegbe képes vetni a helyi viszonyt, s megtudja telni mit érdemel fáradaalásáért, s megtudja telni mit használó művelt munkaadó sem tagadja meg az értelmet díjat. — Lássan ön, én ezt értem a munkás a szabad- és függetlenségnek. Tessék gondolkozni jobbot.

Nos Uram! hol vagyok én itt communista, hol itt a „riadó és fellebbezés a szabadságról a szenvedélyre?”

— Tán ön itt sincs megoszolva? . . .

Es ön azt jegyzi meg a halhatatlan és lángeszű Shakspeare-ről, hogy

TÁRCZA.

Az én turi magányom. *)

Tur, jun. 20-ikán, neve napján, 1857.

Sok hírtokos panaszolt már
Hogy neki nincs semmije;
Tóné család főnöke meg
Hogy neki nincs senkje.

De hát a ki egyedül van
E néplakta világon,
Mint egyedül nyögdecéso
Arva gerle egy ágon?
A nincs a ki hazá várja,
Hanem mint egy bolygó pára
Benyit egyes egyedül.

Pedig a böles jajt mond arra,
A ki lakik egyedül,
Mert nincs a ki folkorolja
Szegény fejét, ha telni s
No de nincs a ki leverje,
S meghurcolója arra erre,
Mint egy nőstény belzebug.

Télen hideg kemenczéje
Egyos arczcajl fogadja,
Ő meg detto a Wilkcoment.
Veres orral megadja.

*) Az egyházi és iskolai csatlap t. szerkesztősege hűkössön neze, hogy az általunk és olvasniok előtt ismeretes vialis turí lekész versét átvettük. Szark.

Aztán lát vág ha van fája,
Tüzet gerjeszt, s két polajja
Jádszik fuvő szerepet.

Nincs benn a ki megszólítsa
A magánynak a fát,
Es ha prisszent, még a sincsen
Ki mondja: „proficiat.”
Aztán rágyújt, füstöt cszik,
S rá egy esomó vizet szik,
Itt van, ha kell, vacsora.

Nincsen kinek parancsolni:
Látja ily vagy oda,
S kénydelméből azt mondani:
Ezt ide teid, azt tova;
Hanem legyen bar akár mi,
Mint hogy nincsen kire várni,
Teid meg magad jó őr!

Holdvilágnál megkivánván
Szent Dávidtól a zenét,
Szent érzelmi fölirtalzó
Ő is veszi hangszertét:
Sir, zeng annak száraz fája,
Hangja mellett a gazdója
Ilyen formán kesereg;
Nem egy van már mint volt régen,
Furcsán fordul a világ,
Akkor tarlón, a kopáron
S a sziklán is nőtt virág.
Az ur inas nem süvegett,
Inas mint ur nem szerepelt:
Most fenn van a lapozka,
Vakot vetett a koczka.

Zene után estimába
Lelke végre elmerül,
Mig ily vékony vacsorától
Álomba nem szenderül.
Lelkét őrzi a nagy lsten,
Háziat pedig a sok nincsen,
Es így bírtan alhatik.

Egy egy bagoly huhog néha
Csendes háza fed-tén,
Mint ha éppen viraszтана
A sirok bus éjelen.
S ha lele un notájába,
Ez is elszól óhajába,
S nem hall többé semmi nezst.

Olykor olykor azt álmodja,
Mint ha egy nagy vacsorán
Házi gondját leitta von
Barátjánál jó borán.
Alma elhelti vele,
Hogy lefeküdt megterhelve;
Meg bír a nagy semmivel.

Es a szemé fel nem pattan
Egész keserű éjen át,
Csak a mikor korány előtt
Huzzák az Urangyalát.
Akkor buzó emlekezt
Szárnyán emel egre kezét,
Hogy így napra viradt!

mondó: „a gondolat atyja a vágy!”
— De Shakspeare még mást is mond,
t. i. „Hogy vannak emberek, kik tel-
hetetlen maddalékun annyira szívják
társaikból a vért, miszerint utóbb nem
marad erőben annyira, mennyi egy bal-
hának elég volna egysszeri vacsorára!”

Megmágyarázom önnek, hogy e
nagy férfú szavai igazak.

Hány munkaadó van, ki munká-
sait lekötelenül igyekszik, vagy az azt
nem teheti is, éjjel-nappal szünetlenül
hajítja a munkára; — a munkás izzad
azon reményben, hogy valami kis ösz-
szegot megtakarítson magának; végre
egészsége szerte ronsolva a munka
terhe alatt, fúradalmi díjáért megy
fűnökéhez, és ekkor az érzéketlen mes-
ter nem csak hogy az illető díjt nem
adja meg, de a jogos követelés
10—20-ad részét is elvonja. (Szemtan-
dója valék nem egy ily esemény-
nek.) — — —

Most már kérdem önt, kik okozói
a strikelésnek, vagy bűnt követ-e el
a munkás akkor, midőn saját jogaát kö-
veteli? Neme-e maguk a munkaadók
lázták saját személynek ellen munká-
saikat, kik ösztönöknél fogva keserű
bosszúért lihegnek a kedvező pillan-
tban a rajtuk elkövetett méltatlan-
ságokért? Csoda-e ha oly hamar lángra
kap keblében a kérélelben szenvedély,
midőn elrabolták szájából az utolsó
kenyeret, el testéről a már foltos
rongyokban alá csúszóg, s a munka
által szerzte tépelt egyetlen követését,
hogy menekülni is majdnem parad-
isomi costümbe vala kénytelen! —

A munkás ily vandál tetteket,
megbántásokat nem egy hamar feleli
el, (bár el kellene felelni).

Lássá ön, t. alnelök úr, hogy
nem vagyok lázító, sem communista,
de a jog és igazság védelmezője. (Két
féle communista van: vörös és fe-
ke-te, — ez utóbbi legveszélyesebb!)
— Avagy ezt is késébe akarja ön
vonom, s megakar huzdokolni?!
Ezrásokba be-fektetés öntől, sem-
mi más!

És írja, hogy „oly műveltséget
az egyház nem akar.” És ön le mer-
te írni e szavakat? Természetes, mit tö-
rődik ön a nép ítéletével!

Oh, a világ rég tudja már, hogy
az egyház mit akar, s mit szeretne!!!
— A Hierarchya ferde szemmel nézi
a világ polgárainak szellemi emelke-
dését, mert igen jól érzi, hogy a
félvilágosodás hozza meg végső fel-
bomlását, bukását és hatalma enyé-
sését. — Az egyház egyénci örven-
denének a nép butaságának, hogy
miért, azt is megmondom; mert világ
uralmi viselkedésében szenvednek!
s így jobban lehet a nép fölött ural-
kodni, ravasz, gyűnyelt szerénységgel,
mint ha az félvilágosodott és művelt
öntudattal bír. Hogy pedig a néphez
törpe szellemet öntsenek, az ifjúságon
kezdik azt

Tovább írja: „A munkás-kérdés
egyike azon kérdéseknek, melyek
Európa legjeleseb állanait foglalkoztat-
ják.” — No lám, ezt nem is tudom, ha
ön nem írja!

Hogy a munkás-kérdés roppant
hordereje, azt tudja és éri legjobban
Anglia és Franciaország, utána a többi
tekinthetős államok. — Anglia aris-
tocratijája — nézze csak ön — mint
cseszkelte a munkásokhoz, vagy
mint emeli azt magához. Igen, mert

belátják, hogy a munkással egyetér-
ve lehetnek csak boldogok; hogy az
emberiség csupán szövetkezve érheti
el ama magasost czéit, melyre Istenről
hivatva van!

S ha megtörtént az óriás szövetke-
ség, lassan megtestült a társadalom is,
s önnyá semmimmi meg azon undok
salakot, melyé idáig keblét disztele-
mít!

Ugy látszik, Brennus kardja
nyomja le a serpenyűt!

Éx tripode beszéltem, nemde?!
Hja, kitéhet róla, ha:

„Ad triarios res rediit!“
Kedves Ostrom.

Nyílt köszönet.

**Méltóságos gróf Berchold Ri-
chardnek, született gróf Bánffy
Eiz 6 nagysága** a váci négyelet
alapítókének gyarapítására legközelebb 50
forintot o. 6. adományom! méltoztat; s
mely jótékonyági érzületből eredt nemes-
lelkü tetteit, a kegyes adakozók van
szerecsém az egylet nevében legforróbb
hádköszönetet nyilvánítni.

Vác, December 2-án 1871.

Bebár Emília,
a váci négyelet elnöke.

Hírek

**A Váci kereskedelmi ifjúság
kére** múlt vasárnap felavassát rendezett
német étel! Míg a fővárosban is csak akkor
menthető ily német felavassát a felavassát
külöföldi szaktudós, ki nyelvinke nem bír-
ja; — de magyar városban, magyar
nyelv terjesztését zászlójjára tű-
ző magyar ifjúságának, magyar fe-
loavassát német felavassátá menséget
nem lelnik.

S ha a világ tüzterege
Immán vele szembe néz,
Ó is aztán bontakozik,
S ágát hagyva kelni kész.
S szert éreznie lángbevébe
Holt van ádvöss ruggeli?

Nyáron zűléség, madárzene
Szomszédolják kis lakom,
Télen meg a jégvirágok
Festik meg az ablakom: —
Múlt koromnak szép zűldjére,
Most a vénség tar földjére,
Mutat e két jelenet.

Megdondolva: itt hullott el
Éltem arany kalásza;
Vajjon melyik temetőben
Sárgállik majd csovtráza?
S egy kunyhóra ha agrag kell,
Vajjon hol, s ki tapaszta fel
A porrá vált vény papot?

A ki után senki sem jár,
És kedvét nem keresi,
Kinek senki jáját baját
Rokon szivre nem veszi.
Nyághot elhagyott pusztabán,
Meg is halhat magányában,
Nincs senkinek gondja rá.

És mégis vig, nem panaszol,
Nem — se fűnek se fának,
Sebes úját nem mutatja

Mint a gyerek anyjának.
Úze a sors vagy rombolja,
Felsobajt a tünde-honba:
En Istenen te veled,
Boldog Vitus gyermeked!

Boldog his én, mert a földnek
Dibdáb kínosd nem kapok,
Fellegetlen folydogálnak
Éltem felett a napok.
Semmi vágyak nem kineznek,
Kedélyemen nem osztznak
Kün-ben jó, vagy rossz napok.

Kinek egyszer horgonya lett
Az isteni bizalom,
Dühögjön a tengeri vész,
Feyegesse itt a rom:
Magas lelke meg nem rendül,
Bár akár mi veszély zendül:
Áll hitének árboza.

A szerencse ha bekűszön,
Jó; miattam itt lebet,
Kedvvararla nem fog hozni,
Mikor tetszik, elmehet.
Nincs itt jó, nagy, csak az erény,
Sem rossz, aljas csak a büntény,
A sors hát nem zsarnokom.

Hát nem mondá az Ur Jézus
Övéinek hangosan:
„A mennyország nem áll fényben,
Hanem ti bennetek van!”
Itt hát a menny, én meg benne,

S velem a sors mit tehetne,
Bár egyedül vagyok is?

Údvöz légy hát magánosság,
Te az égnek csarnoka!
Engem onni saj kűnt nyugton
Csak te vezetés meg oda,
A hol a sirt égi kéjél,
S egy hosszú út örök fénynyel
Vált fel egy ébredés

Akkor a hit homályfényű
Lámpájának szent tüzé,
Melyet a remény mind addig
Szent olajjal öntöze,
Kialuszik, — és helyébe —
Lép, hogy lelken vezetát be
Jézusoz a szeretet!

Onnan fogom egykor nézni
A világ büntengéret,
S örömrábe elmerülve
A turi pap lakhelyét,
Melynek most is olvassa tán
Ézt az utas homloktráza:
„Hogy ha jűnk, itt leszek,
És ha hoztok, ugy estelek.”

Szákacsi Vitus hátrahagyott verseiből.

Az első es. k. szab. Dunagőz-hajózási társulat december 1-én megüzemelt az Esztergom-pesti hajók me-
nerét, a Pest — Szent-Endre — Bogdányi
személyszállító hajója december 1-től csak
Tóhalang fog járni, — ezen értesítést a
helybeli agencia ilyen ékes cím alatt kül-
dö: Löbl Redaction des Waizner
en Wochenblattes, németül és ironál
írva Fene gyerekek, erőnek erejével néme-
tül conversálnak, a pár szóból álló címet
sem akarják meggyarítani kiírni, pedig ti-
tát, az az írót is megskartotatlá volna így
írván ki a címet: Vác T. Szerveke-
tőségének, — nem jobb lett volna az így?

**A magyarországi telegrammok
gyorsaságát** ismét egy fényes példával
illusztráltuk: Reviczky m. k. főhadnagy
távirgönyvöz Vácra, hogy 6 ekkor és ekkor
megérkezik, — a telegrammot Budán feladta
11. óraker délelőtt, és Vácra delután 3 óra
5 perczkor érkezvén meg, mielőtt az ille-
tűnek kézbesítettét volna, a táviratkozó
gyorsvonaton megérkezett; — a távirat az
illetéhez később jött mint maga a távirato-
ság. Mind a két eset csak azért volt lehe-
tőség, mert Vác közel esik Budához, mon-
daná a lundai távirat hivatásnok úr.
Jakabné, Ujfalussy Gizella, kö-
zönségünk egyik kedvencének kedden lesz
jutalom játéka; a m-gérdemelt pórtólást nem
fogja lelkes közönségünk megtagadni. „Az
erdő szépe” drámából Palma szerepét
adandja.

Nyilván Gyuszáv magyar zene
szerezőnk egyik kitünőbbike, összes műveit
sajtó alá rendezi, két füzetben fognak meg-
jelenni, mindegyik ötven zeneművel; ajánl-
juk zenekedveink figyelmébe.

A sör-ivókra rossz idő jár!
A sörgyárak akónként 75 kral fele-
melték a sor árát, ezen okból aztán a regé-
le bérlő urak azt akónként 1 frt 50 krra
csigázták, mit aztán a sörházak csak 7 krért
adhatnak poszaraneknt, mit szólnak ehhez?
az-e, hogy tegő-kérdés megoldása foly-
jon a te országod, vagy azt hogy: prosit
sörivól!

Színészet.

Szombaton, November 25-én Szere-
lmi varázsszital adott elő, ezt meg-
előzte: Felolvasóné és a vaktenger-
ész. — Közönség szép számmal.

Vasárnap, November 26-án, Miksa,
mexicoi császár, látványos vasárnap
darab adatot tömött ház előtt.

Kedden, November 28-án Delila
adatot. — Közönség a rossz idő miatt cse-
kely számmal.

Csütörtökön, November 30-án Egy
rossz ember adatot. Közönség a rossz
idő miatt csekely számmal jelent meg.

Ezúttal csak két megjegyzést teszünk,
és pedig először az igazgató urnak a vég-
ből, hogy ne engedje a coullsák mögötti
dolgok miatt társulatának legjobb erőt, ha
mindjárt nem is eltávozná a társulattól, de
még el sem kedvetleníteni; másodsor,
ismét a zeneészeknek, mely megjegyzés azonban
inkább dícséret, mert boldja, hogy az el-
játszandó darabokhoz kell a zenét is alkai-
mazni; az eljátszott néhány szép operaszek-
ért megérdemlik a nyert tapsokat.

Kedden lesz Jakabné, a közönség
egyik kedvencének jutalomjátéka. X.

Szerkesztői üzenet.

Alótök árak: Már ha nehéztelének lenni
is kitéve, máséknét nem tehetünk a beközlött cikkel,
mint akkor közzük, ha kívánva lesz, midőn az Os-
tor cím alatt már megkezdett válassz befejezre lesz,
a megzaklításnak nem mi vagynak okai, mert nem
csak nem küldetett be a folytatást, sőt teljesen azoz
meggyöndödsébe lehetünk, hogy a tárgy kegyed ré-
széről ki lett merítve. Szerk.

Bécsi börze távirata dec. 2-án.

Arany	—	—	—	5.55
Érlelt	—	—	—	117.10
Nemzeti kölcsön	—	—	—	68.10
1860-ki államkölcsön	—	—	—	101.50
5% metallikus	—	—	—	58.70
Bankrézvények	—	—	—	816.—
London	—	—	—	117.40
Hitelintéz. részv.	—	—	—	323.70

Felölő szerkesztő: ÉLJÁSSY GYULA.

H I R D E T É S E K.

H i r d e t é s,

Álálított tudatja a tisztelt közönséggel, hogy Vácson, nagyhidutezai 609. számú sajtó házában megnyitott
koporsó-raktárában nem csak különböző díszes és közönséges koporsók, ezekhez szükséges halotti ingek, és szemföde-
lek, — hanem egyéb díszitemények is, ugyanint virágok és koszorúk nagy választékban jutányos áron kaphatók.

Tápay János,
asztalos mester, raktár tulajdonosa.

Arverési hird. tmény.

Vác város közgyűlése határozata folytán közhíral
tétetik: miszerint a város haszonvételéhez tartozó „Arany-
horod” vendéglő, és „Álvárosi úrbéri” korsornai italmérési
és töl kiszolgáltatási jog f. e. december hó 4-én délelőtt 9
órákor a városház tanács-termében nyilvános árverés útján
beárbe adni fog.

Arverés napjig szabályszerűen ellátott zárt aján-
latok is elfogadhatnák, az árverési feltételek e jegyzői hiva-
talban megtekinthetők; az árverezni szándékozók a ki kiál-
tási ár 10% át az árverés megkezdése előtt letenni tartoz-
nak, valamint a zárt ajánlatokhoz is ezen összeg esatlandó
lészén. Kelt Vácson, 1871. novb. 26-án.

Regele Károly,
jegyző.

Hirdetmény.

A városi épület udvarában f. é. december hó
5-ik napján d. e. 9 órákor különféle ingó tárgyak árverés
si úton kész pénz fizetés mellett eladandó fognak, a miről a
t. cz. közönség ezenel értesitetik.
Vác, novb. 30. 1871.

Pruner Antal,
megbizott tanácsnok.

Hirdetmény.

Vác város tulajdonát képező nagy és kis sörházi
épületekben megkívánt ácsmunkálatokra f. évi december
hó 6-án d. e. 9 órákor álórtir hivatalos szobájában meg-
tartandó árlejtés hirdettetik, mire a vállalkozni kívánók
íriszlettel meghívhatnak.
Vác novb. 30. 1871.

Pruner Antal,
megbizott tanácsnok.

Hirdetmény.

A t. vácsi kúptalan uradalom leégett dézsma há-
za a váci Nagyprépostság lakában f. é. december 17-én
d. e. 10 órákor nyilvános árverés útján el fog adatni —
a venni szándékozók ezenel íriszlettel meghívhatnak. —
Kelt Vácson, nov. 17-én 1871.

Bartoss József,
szám. tartó.